

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
16.Bf.290/2019/10.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2020. január 23. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A közúti veszélyeztetés büntette miatt a vádlott ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 19.B.1335/2018/49. számú ítéletét megváltoztatja.

A közúti járművezetéstől eltiltás tartamát 8 (nyolc) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

A vádlottat a Fővárosi Törvényszék 2019. szeptember 19. napján kihirdetett 19.B.1335/2018/49. számú ítéletével bűnösnek mondta ki közúti veszélyeztetés büntetében [Btk. 234. § (1), (2) bekezdés a) pont].

Ezért öt 1 év 6 hónap szabadságvesztésre és 10 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztés végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette, végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg.

Úgy rendelkezett, hogy a szabadságvesztés esetleges elrendelése esetén a vádlott a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

A vádlottat kötelezte az eljárás során felmerült 437.835,- forint büntügyi költség megfizetésére.

Az ítélettel szemben a vádlott meghatalmazott védője jelentett be fellebbezést a kiszabott szabadságvesztés tartama, valamint a felfüggesztés és a járművezetéstől eltiltás "vonatkozásában", amelyet a védői jogorvoslati jog lehetséges törvényes iránya miatt kizárólag a kiszabott büntetés neme és mértéke ellen irányuló fellebbezésnek lehet tekinteni [Be. 583. § (3) bekezdés a) pont, (4) bekezdés].

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.779/2019/2. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Rögzítette a tanácsülésen történő másodfokú felülbírálat lehetőségét, a korlátozott felülbírálat törvényi indokoltságát [Be. 598. § (2) bekezdés, 606. § (3) bekezdés, 583. § (3) bekezdés a) pont 590. § (3) bekezdés].

Nyilvános ülés, illetve tárgyalás kitűzését nem kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabályt nem sértett, a megállapított tényállásból helytállóan és okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a tényállásban írt cselekmény jogi minősítése törvényes.

A védői fellebbezésre reflektálva a szankciót és egyéb ítéleti rendelkezéseket

törvényesnek értékelte. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket számba vette, olyan büntetést szabott ki, amely alkalmas a büntetési célok megvalósítására és a büntetés kiszabás elveinek érvényesítésére [Btk. 79. §, 80. §]. Ezért a büntetés enyhítését nem látta indokoltnak.

A védő a fellebbezését írásban megindokolta.

Egyidejűleg nyilvános ülés kitűzését kérte.

Jogorvoslati kérelmét fenntartotta, melyet a büntetés enyhítésére nézve konkrét tartalommal töltött ki.

Részletesen foglalkozott a vádlott javára megállapítható enyhítő körülményekkel. Az elsőfokú bíróság által figyelembe vett körülményeken túl enyhítő körülményként kérte értékelni a cselekmény indulati és „nem tipikus” közúti veszélyeztetés jellegét, a sértett részére nyújtott azonnali és egyben önfeljelentő segítségét, a sértett - baleset utáni magatartásából levonható - megbocsátását, a vádlottnak a bűncselekmény elkövetését megkönnyítő személyiségjegyeit, és azt, hogy bár gépjárművezetői engedéllyel nem, tényleges vezetői gyakorlattal rendelkezik.

Összegzően a vádlottal szemben a büntetés enyhítésére vonatkozó szabályok alkalmazásával pénzbüntetés kiszabását és rövidebb tartamú járművezetéstől eltiltás alkalmazását indítványozta.

A másodfokú bíróság az ügyet nyilvános ülésre tűzte ki [Be. 598. § (5) bekezdés; Be. 599. § (1) bekezdés].

A másodfokú nyilvános ülést a szabályszerűen idézett vádlott távollétében tartotta meg, mert megállapítható volt, hogy a vádlott meghallgatása nem szükséges [Be. 599. § (5) bekezdés].

A másodfokú nyilvános ülésen a védő fellebbezését fenntartotta.

Indokait írásbeli beadványában írtakkal egyezően adta elő. Az enyhítő körülmények sorában hangsúlyozta a vádlott személyiségjegyeit, tényleges vezetői gyakorlatát és külföldi vezetési jogosultságát. Az utóbbi igazolására a 2014. évtől 2024. évig érvényes angol gépjárművezetői engedélyt mutatott fel.

A védelmi fellebbezés joghatályos.

A fellebbezés a nyilatkozattételre fenntartott három munkanapon belül elektronikus formában érkezett az elsőfokú bírósághoz. A védő az eljárásban nem volt elektronikus kapcsolattartásra kötelezett, ugyanakkor fellebbezését eseti jelleggel választottan, elektronikus úton nyújtotta be, ennek másolata képezi a papíralapú ügyirat részét. Az eljárási törvény elismeri azt a jogorvoslati nyilatkozatot, amelyben az elektronikus kapcsolattartásra nem köteles személy a beadványát az elektronikus kapcsolattartásra vonatkozó rendelkezéseknek megfelelően, azonban az elektronikus kapcsolattartásra vonatkozó nyilatkozat hiányában nyújtotta be [Be. 149. § (5) bekezdés, 148. § (2) bekezdés, E-ügyintézési törvény 17. § (1) bekezdés].

A védői fellebbezés részben alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást a törvényben meghatározott korlátok között bírálta felül.

A másodfokú felülbírálat körét két eljárásjogi körülmény határozta meg, egyrésről az, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a vádlott tárgyaláson tett és ott végzéssel elfogadott beismerő nyilatkozatán alapul, másrésről - ez előbbiből is következően - az, hogy a védelmi fellebbezés kizárólag a kiszabott büntetés nemét és mértékét sérelmezte [Be. 524. § (2) bekezdés, 590. § (3) bekezdés].

A másodfokú bíróság az eljárási szabályok betartása tekintetében azt vizsgálta, hogy nem áll-e fenn olyan, törvényben meghatározott körülmény, amely szükségszerűen vezetne az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezéséhez, akár az eljárás megszüntetésének szükségessége, akár az ítélet feltétlen hatályon kívül helyezését eredményező perrendi szabálysértés miatt [Be. 590. § (5) bekezdés a) pont, 607. § (1) bekezdés, 567. § (1) bekezdés, 608. § (1) bekezdés].

Az ítéletábra az elsőfokú bíróság eljárásának törvényessége tekintetében vizsgálta továbbá, hogy fennálltak-e a vádlotti beismerő nyilatkozat elfogadásának a törvényi feltételei, figyelembe véve azt is, hogy az esetleges hiányosság csak abban az esetben vezethet az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezéséhez, ha az, a másodfokú eljárásban nem orvosolható és lényeges hatással volt a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, illetve a büntetés kiszabására [Be. 504. § (2) bekezdés, 609. § (1) bekezdés (2) bekezdés e) pont].

A másodfokú bíróság vizsgálta a tényállás vádban írtaknak megfelelő rögzítését, a bűnösség megállapítását és cselekmény minősítését, azzal, hogy az elsőfokú ítéletnek a bűnösség megállapítására, a váddal egyező tényállásra, valamint a vádirati minősítéssel egyező minősítésre vonatkozó rendelkezéseit csak akkor változtathatja meg, ha a terhelt felmentésének vagy az eljárás megszüntetésének van helye [Be. 590. § (5) bekezdés b) pont, 606. § (3) bekezdés].

A másodfokú felülbírálat a sérelmezett rendelkezés, vagyis a kiszabott büntetés tekintetében teljes körű volt [Be. 590. § (3) bekezdés, (5) bekezdés d) pont].

Az elsőfokú bíróság a vizsgált eljárási szabályokat megtartotta.

A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a tárgyalásokon mindazok a személyek jelen voltak, akiknek a jelenléte kötelező [Be. 608. §. (1) bekezdés d) pont].

A vádlott 2019. január 21. napján - a törvényben megkívtant alaki feltételek megtartásával lemondott - a tárgyaláson való jelenlét jogáról és védőjét megbízta a kézbesítési megbízotti feladatok ellátásával [Be. 430. § (1) bekezdés]. Ennek ellenére a 2019. február 13-án tartott első tárgyaláson megjelent, és védője útján bejelentette, hogy a tárgyaláson jelen kíván lenni (13. tjk. 1. oldal), [Be. 431. § (1) bekezdés]. Ezzel tárgyalási jelenléte kötelezővé vált [Be. 428. § (1) bekezdés].

A meghatalmazott védőt a 2019. február 13-án tartott tárgyalás egy részén, valamint 2019. szeptember 19-én az ügydöntő határozat kihirdetésekor ügyvédjelölt helyettesítette. A 2019. szeptember 13. napján tartott tárgyaláson a perbeszédet a meghatalmazott ügyvéd tartotta meg. Az eljárási törvény a vádemelés után a törvényszéken az ügyvédjelölt eljárását csak annyiban korlátozza, hogy az ügyvédjelölt „perbeszédet nem tarthat” [Be. 41. § (2) bekezdés b) pont]. A törvény tételes rendelkezésének az érvényesülése mellett a védelemhez való jog korlátozás nélkül érvényesült.

A bűnösséget beismerő vádlotti nyilatkozat elfogadásának a feltételei fennálltak.

A kezdetben eljáró kerületi bíróság nem tartott előkészítő ülést [Be. 875. § (1) bekezdés], az ügy tárgyalását megkezdte, majd a lefolytatott bizonyítás eredményeként hatáskörének hiányát állapította meg és az ügyet a Fővárosi Törvényszékhez tette át. A helyes joggyakorlat alakítása érdekében jegyzi meg az ítélőtábla, hogy a kerületi bíróság jogszabályt sértett, amikor végzésével szemben nem biztosított fellebbezési jogot. A tárgyalás megkezdése után hozott, áttételt elrendelő végzés, nem pervezető jellegű, azzal szemben a fellebbezést jogszabályi rendelkezés nem zárja ki [Be. 536. § (1) bekezdés, 449. § (4) bekezdés, 579. § (2) bekezdés, 580. § (1) bekezdés d) pont].

A törvényszék ugyancsak széleskörű bizonyítást folytatott le, majd az ügyész - mind a vád tárgyává tett tények, mind a cselekmény minősítése tekintetében - a vádat módosította. A vádlott ezt követően tett bűnösséget beismerő nyilatkozatot és mondott le a további tárgyalás jogáról, amely beismerést a törvényszék végzéssel elfogadott.

A vádlott bűnösséget beismerő nyilatkozata tárgyaláson is elfogadható [Be. 521. § (1) bekezdés, Be. 524. § (1) bekezdés, 565. § (1) bekezdés]. Erre lehetőség van akkor is, ha a bíróság az adott eljárásban nem tartott előkészítő ülést, illetve, ha a bizonyítási eljárást részben vagy egészben már lefolytatta. Nem kizárt, hogy a korábban bűnösségét tagadó vádlott a tárgyaláson ismerje be a bűnösségét, amennyiben ennek a törvényi feltételei fennállnak ez esetben is célszerű lehet a beismerő nyilatkozat végzéssel történő elfogadása és az eljárás egyszerűsített formában történő folytatása. Ennek egyik indoka, hogy létrejöjjön az, a vádlott által célzott eljárási és anyagi jogi helyzet, amikor a bíróság a továbbiakban a vádirati tényállás megalapozottságát és a bűnösség kérdését már nem vizsgálja. A beismerő nyilatkozat végzéssel történő elfogadása a vádlottnak garanciát nyújt arra, hogy a bíróság az ítéleti tényállásban a vádban írt tényeket rögzíti, és bűnösségének megállapítása mellett a cselekményt a vádban írtak szerint minősíti, ez utóbbi a törvényi keretek között behatárolja az alkalmazható jogkövetkezmények körét és mértékét is [Be. 500. § (2) bekezdés b) pont]. A bűnösség tárgyaláson történő beismerésének az elfogadása esetén a vádlott csak attól a garanciától esik el, hogy - amennyiben volt ilyen - az ügyész által indítványozott büntetésnél hátrányosabb jogkövetkezmény alkalmazásának a tilalma a bíróságot már nem köti [Be. 565. § (2) bekezdés]. A beismerő nyilatkozat tárgyalási elfogadásának a lehetőségét másodlagosan pergazdaságossági szempontok indokolják, amelyek - a bizonyítási, vagy további bizonyítási és indokolási kötelezettség csökkenése, az esetleges felülbírálat korlátozott köre miatt - az eljárás jogerős befejezéséig érvényesülnek. A tárgyaláson, bizonyítás felvételét követően tett beismerő nyilatkozat elfogadása esetén a vádlott a további tárgyalás jogáról mond le.

A vádlott a beismerő nyilatkozatának természetét, e nyilatkozat jóváhagyásának következményeit megértette. A vádlott beszámítási képességének a teljességéhez nem csak ésszerű kétely nem fért, hanem a vádlott beszámítási képességének a teljessége - a lefolytatott széleskörű bizonyítás eredményeként - tényszerű bizonyítást is nyert. A beismerés őszintesége iránt ésszerű kétely nem mutatkozott. A bűnösséget beismerő nyilatkozat egyértelmű volt, és azt az eljárás ügyiratai alátámasztották. [Be. 504. § (2) bekezdés a)-c) pont]

Az elsőfokú bíróság a cselekmény történeti tényállását törvényesen a módosított vádirati tényállásban írtakkal egyezően rögzítette [Be. 500. § (2) bekezdés b) pont].

A vádirati tényállás nem tartalmazza a vádlott személyi körülményeit, annak

megállapítása a beismerés elfogadása esetén is a bíróság feladata.

A törvényszék e kötelezettségének az ügy sajátosságai által is indokolt körben megalapozottan eleget tett.

Azonban az ott írtak kisebb helyesbítésre szorulnak.

A személyi körülmények körében tett megállapítások a másodfokú bíróságot sem kötik, azért a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján a helyesbítéseket elvégezheti [Be. 606. § (3) bekezdés].

A másodfokú bíróság a vádlott személyi körülményi tekintetében tett elsőfokú megállapításokat akként helyesbíti, hogy:

A 2. oldal 2. bekezdéséből - a bizonyítékok mérlegelésnek a követelménye alapján - a „mivel állítása szerint, pszichés állapota miatt képtelen munkát végezni” szövegrészt mellőzi. A jelzett tartalom a vádlott vallomásának egy részét ismerteti, melynek hitelességét a bíróság nem mérlegelte, és amely tartalom nem is áll összhangban a vádlott beszámítási képességének a teljességére vonatkozó, az elsőfokú bíróság által elfogadott, szakértői vélemények alapján tett megállapítással. A korrekció azért is szükséges, mert a közöltek tényként történő rögzítése esetén felmerülhetne a vádlott vezetésre való alkalmatlanságának a kérdése is, melyre a büntetéskiszabási tényezők körében okszerűen nem folyt bizonyítás.

A 2. oldal 2. bekezdéséből az utolsó mondatot - mint a ténymegállapítások között kétszeresen szereplőt - mellőzi. Az elsőfokú bíróság az ítéleti ténymegállapítások körében két helyen is - 2. oldal 2. bekezdés utolsó mondata, illetve 3. oldal 5. bekezdés - részben azonos tartalmú megállapítást tett a vádlott elkövetéskori és aktuális beszámítási képessége tekintetében, így az egyik, szükségtelen ismétlés. Az utóbbi a teljesebb, mivel tartalmazza a betegségi szintet el nem érő személyiségzavar tényét is, e körülmény pedig büntetéskiszabási szempont, így szerepeltetése a vádlott személyi körülményei sorából nem mellőzhető.

A 2. oldal 4. bekezdését az időközben bekövetkezett változások miatt - a másodfokú bíróság által beszerzett adatok alapján úgy korrigálja, hogy a bekezdés utolsó tagmondatát a következő tagmondatra cseréli, „amely ügyben a Fővárosi Főügyész helyettes NF.77/2018/83-I. szám alatt emberölés büntette miatt [Btk. 160. § (1) bekezdés] vádat emelt”.

A 2. oldal 3. bekezdését - a szabálysértési priusz alapján - a következőre cseréli:

„A vádlottat a cselekmény elkövetését megelőző két évben többször marasztalta el szabálysértési hatóság közlekedési szabálysértés elkövetése miatt. A 2014. március 22. napján elkövetett engedély nélküli vezetés szabálysértése miatt 90.000 forint pénzbírsággal és 6 hónap járművezetéstől eltiltással; a 2014. március 14. napján elkövetett engedély nélküli vezetés szabálysértése miatt 45.000 forint helyszíni bírsággal, míg a 2015. november 4. napján elkövetett közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértése miatt 10.000 forint helyszíni bírsággal sújtotta.” A teljes körű felsorolást az itt rögzítettek büntetéskiszabási jelentősége indokolja.

A rögzített tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényes a cselekmény minősítése is.

A vádlott vádlott közúton a közúti közlekedési szabályok szándékos megszegésével, a sértett életét, illetve testi épségét szándékosan veszélyeztetve, a sértettnek életveszélyes állapot kialakulásával is járó súlyos testi sértést okozott.

A másodfokú bíróság a korlátozott felülbírálat körében is vizsgálta a cselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést [Be.590. § bekezdés c) pont]. A rendelkezés megváltoztatására csak akkor lett volna lehetőség, ha a terhelt felmentésének, vagy az eljárás megszüntetésének van helye [Be. 606. § (3) bekezdés]. Ennek hiányában a jogi értékelés körébe tartozó körülmények helytelen volta ugyan megállapítható, de az ítéletben írtak módosításával nem orvosolható. Másként fogalmazva a revíziós jogkörhöz ebben az esetben nem tartozik döntési jogkör.

Az elkövetési magatartás megvalósulásának - és jelen esetben speciálisan az igazgatási szabály megsértésének - a vizsgálata, a minősítés értékelésének szükségszerű mozzanata. Az elsőfokú bíróság a vádiratban foglaltak alapján az elkövetési magatartást megtestesítő közlekedési szabályszegést a KRESZ 3. § (1) bekezdés c) pontjába ütközőként jelölte meg.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy a vádirat vonatkozó része akkor felelt volna meg maradéktalanul a jogszabályi rendelkezéseknek és a joggyakorlatnak, ha a megszegett közúti közlekedési szabályként a KRESZ 25. § (2) bekezdését tünteti fel.

Járművel az útesten kell közlekedni [KRESZ 25. § (2) bekezdés]. A vádlott az úttestet elhagyva, szándékosan a járdára felhaladva okozott gondatlanul sérülést az ott várakozó sértettnek. Konkrét közlekedési szabály megszegése tehát megállapítható. „A közlekedési bűncselekmények megítélésekor az képezi elsődleges vizsgálat tárgyát, hogy a terhelt megszegett-e valamely konkrét közlekedési szabályt, s csak az ilyen konkrét szabályszegés hiányában kerülhet sor a büntetőjogi felelősség KRESZ 3. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott általános, balesetelhárítási kötelezettség megsértésén alapuló megállapítására [6/1998. BJE határozat]" (BH2016. 163. II.).

A jelezett körülmény nem érinti annak a megállapíthatóságát, hogy a vádlott a közúti közlekedés szabályok megsértésével okozati összefüggésben más életét, testi épségét szándékosan közvetlen veszélynek tette ki és emiatt másnak gondatlanul - életveszélyes állapottal járó - súlyos sérülést okozott.

A vádlott a fenti rendelkezés megsértésén túl, azzal, hogy úgy vett részt a közlekedésben, hogy nem rendelkezett a jármű vezetésre jogosító engedéllyel, a megszegte a KRESZ 4. § (1) bekezdés a) pontjában írt szabályt is.

A veszély közvetlen jellegét önállóan nem kell vizsgálni abban az esetben, ha az igazgatási szabály megszegésével okozati összefüggésben a testi sérülés is bekövetkezett, ez ugyanis logikailag feltételezi a közvetlen veszély tényszerű kialakulását is.

A vádlott a sértettnek súlyos egyben közvetlen életveszély kialakulásával járó sérülést okozott. Az utóbbi eredmény a közlekedési bűncselekmények körében önálló minősítő körülményként nem jelenik meg, ezért az eredményt az ugyancsak megvalósuló súlyos testi sértés alapján kell értékelni.

A vádlott szándéka a sértett testi épségének a veszélyeztetésére terjedt ki, a bekövetkezett sértő eredmény tekintetében gondatlanság terhelte.

Az élet testi épség sértésére kiterjedő szándékot a joggyakorlat általában akkor látja megállapíthatónak, ha járművezető közvetlenül a sértett testének hajt neki, vagy a jármű test kontaktusával járó közvetlen veszélyhelyzetet teremt (BH2016. 163. I., BH2009. 345., BH2002. 294., BH1992. 745). Ilyen esetekben a sérülés bekövetkezésének a valószínűsége igen nagy, bizonyos sebességek esetén törvényszerű, amiből okszerűen vonható következtetés a sértő szándék meglétére is.

A vádlott nem a sértettnek, hanem annak a közúti jelzőtábla oszlopának hajtott neki szándékosan, amely közelében a sértett állt, sértett sérülését az oszlop álló helyzetből történő kibillenése okozta. A vádlott a sértett sérülését látva megijedt, a mentő kihívását szorgalmazta. Ezek a körülmények együttesen azt igazolják, hogy a vádlottnak nem állt szándékában a sértettnek sérülést okozni. A vádlottnak azonban azt a mindennapi élet tapasztalatai alapján is előre kellett látnia, hogy a sértett sérülésének a veszélye fennáll és kellő gondosság mellett azt is felismerhette volna, hogy e sérülés súlyos mértékű is lehet. A veszélyeztetés tekintetében az eshetőleges szándék, míg a sértő eredményre nézve a hanyag gondatlanság állapítható meg (Btk. 7. §; 8. §).

A fentiekre tekintettel helyes a cselekmény vád, és ennek megfelelően ítélet szerinti minősítése és törvényes annak megjelölése is.

Az elsőfokú bíróság a büntetékiszabás körében számításba jövő körülményeket csaknem teljes körben számba vette és jellegének, illetve súlyának megfelelően értékelte.

Az elsőfokú ítéletben írtak azonban a büntetékiszabás során értékelhető tényezőkről szóló az 56. BK. vélemény alapján kiegészítést igényelnek.

További két enyhítő körülmény, hogy a vádlott szenzitív-paranoid személyiségzavara, annak megnyilvánulási formája megkönnyítette a cselekmény elkövetését és a veszélyeztető szándék eshetőleges volta (II. 4. és 10.).

További két súlyosító körülmény a többszörös közlekedési szabályszegés és a megelőző, nagyobb számú közlekedési szabálysértés elkövetése (II.2.).

Mellőzendő azonban az enyhítő körülmények sorából az, hogy a vádlott „büntető eljárás hatálya alatt nem állva követte el” a bűncselekményt. A jelzett körülmény az enyhítő körülmények sorában nem szerepel, csak - megvalósulása esetén - az ellenkezője, értékelendő súlyosítóként (II.1., 2.).

Mellőzni kell továbbá az elsőfokú ítélet 3. oldal utolsó bekezdésében kezdődő 3. mondatot, amely a 4. oldal 1. bekezdésben fejeződik be. A vádlotti beismerésen alapuló „eredeti vádra” vonatkozó vádlotti beismerés nem enyhítő, mert e vád tárgyává tett tények lényeges módosuláson mentek keresztül. Továbbá a jelzett mondatban nem helyeselhető az eredeti vád kritikai jellegű minősítése sem.

A védői fellebbezésben foglalt, vádlott javára szóló egyező tartalmak így megalapozottak voltak, ugyanakkor a bíróság nem osztotta azokat a szempontokat, amelyeket a védő a jogorvoslat írásbeli indokolásában a vádlotti segítségnyújtás és a vezetői engedély hiánya tekintetében kifejtett. A gondatlanul okozott sérülések vonatkozásban a segítségnyújtás kötelezettsége fennáll, a vádlott e vonatkozásban jogkövető magaratása nem értékelhető a javára, a hivatkozott tény a cselekmény minősítésének helyességét alapozta meg. Az erre jogosító engedély hiányában történő vezetésnél tipikus a bizonyos szintű gyakorlat megléte, ugyanakkor emellett hiányozhatnak egyéb jogosultságot megalapozó feltételek, mint a vádlott esetében a megfelelő iskolázottság, amely önmagában is veszélyt jelent a közlekedés biztonságára.

A vádlott terhén megállapított bűncselekményt a törvény 1 évtől 5 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni.

Helyesen ismerte fel a törvényszék, hogy a szabadságvesztés kiszabása indokolt.

A védő fellebbezésében célzott pénzbüntetés nem áll arányban a bűncselekmény nagyobb tárgyi súlyával, melyet a szándékos és durva közlekedési szabályszegés és az életveszélyes sérülés, mint tényleges eredmény jellemez. Emiatt a pénzbüntetés

alkalmazása nem felelne meg a büntetéskiszabás elveinek [Btk. 80. § (1) bekezdés]. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a megállapítottak szerint a vádlott keresettel nem rendelkezik, egy személygépkocsin kívül más vagyona nincs, így a pénzbüntetés kiszabása is magában rejtené a megfizetés ellehetetlenülését, és szabadságvesztésre történő átváltoztatásának szükségességét.

Helyesen mutatott rá a törvényszék, hogy a közép mértékű el nem érő tartamú szabadságvesztés és annak próbaidőre történő felfüggesztése is megfelelően szolgálja a büntetési célok és büntetéskiszabási szempontok érvényesülését.

E megállapítást a másodfokú bíróság által továbbiakban figyelembe vett büntetéskiszabási körülmények nem érintik, mert azok irányukban és súlyukban egymást kiegyenlítik.

Helyesen értékelte azt is a törvényszék, hogy a vádlottal szemben indokolt a járművezetéstől eltiltás - mint speciális funkciójú jogkövetkezmény - alkalmazása.

E büntetés alkalmazását az indokolja, ha a bűncselekmény elkövetési körülményeiből és a vádlott személyiségéből egyaránt az következik, hogy a vádlott közlekedésben való részvétele veszélyt jelent a közlekedés biztonságára, és ezen keresztül mások életére testi épségére.

Jelen cselekménynél erre utal a szándékos veszélyeztetés megvalósulása, a védtelen közlekedési résztvevők védelmét biztosító alapvető szabály tudatos megszegése és a közlekedési normák semmibe vételére utaló többszörös közlekedési szabálysértések megelőző elkövetése (38. BK. vélemény a járművezetéstől eltiltás alkalmazási szempontjairól).

A törvényszék helyesen korlátozta az eltiltást a közúti járművezetés körére. Más ágazatok biztonságának a veszélyére utaló körülmény nem merült fel.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság, amikor az eltiltás mértékét a törvényi maximumban, 10 évben állapította meg.

Ezzel e szankció súlyában megközelítette a járművezetéstől való végleges eltiltás alkalmazását. Végleges eltiltás esetén 10 év után ugyanis lehetőség nyílik arra, hogy a bíróság kérelemre mentesítse a vezetésre alkalmassá vált elítéltet [Btk. 56. § (5) bekezdés]. „Végleges hatállyal a járművezetéstől az a bűncselekményt elkövető tiltható el, aki arra személyi adottságai miatt - életkora, betegsége, a vezetésre kiható súlyos jellembeli fogyatékosága, a vezetési képesség hiánya folytán - alkalmatlan.” (38. BK. vélemény II.) A vádlott esetében a személyében rejlő hosszútávú alkalmatlanságot megközelítő állapot reális lehetősége nem merült fel. Iskolázottságának a hiánya pótolható, illetve jelenleg igazgatási akadálya a jogosultság megszerzésének.

„A határozott időtartamra való eltiltás mértékének a megállapításánál a bűncselekmény jellegének, tárgyi súlyának, az elkövető közlekedési előéletének és a bűnösség fokának van meghatározó jelentősége.” (38. BK. vélemény II.) A vádlott bár szándékos közlekedési bűncselekményt valósított meg, de a közvetlen, más testi épségének veszélyeztetésére a szándékosság enyhébb formája terjedt ki. Ahogy arra a járművezetéstől eltiltás alkalmazási szempontjait meghatározó BK. vélemény is rámutat az elkövetett közlekedési bűncselekmény súlyosabb eredménye nem meghatározó tényező a járművezetéstől eltiltás alkalmazása és ebből következően mértékének a meghatározása során, ez ugyanis nem olyan tényező, amelyből önmagában következik az elkövető közlekedés biztonságára veszélyes voltának a mértéke. Ugyanakkor a vádlott már több esetben követett el közlekedési szabálysértést és jelen ügyben alapvető

közlekedési szabályokat sértett meg. Vele szemben a törvényi maximumot megközelítő, de azt el nem érő mértékű határozott tartamú eltiltás szükséges.

A járművezetéstől eltiltás büntetés lényeges enyhítése indokolt volt, ezért a másodfokú bíróság annak tartamát 8 évre enyhítette.

Az elsőfokú ítélet további rendelkezései megfelelnek az anyagi és eljárási szabályoknak. Minden esetben helyes az alkalmazott jogszabályhelyek megjelölése is.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a járművezetéstől eltiltás tartamát illetően megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta [Be. 606. § (1) bekezdés, 605. § (1) bekezdés].

Budapest, 2020. év január hó 23. napján

Dr. Ujvári Ákos s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fülöp Ágnes Katalin s.k.
előadó bíró

Dr. Patassy Bence s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 19.B.1335/2018/49. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 16.Bf.290/2019/10. számú ítélete folytán 2020. január 23. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2020. év január hó 23. napján

Dr. Ujvári Ákos s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
tisztviselő